

Arrest

nr. 205 865 van 25 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

1.2. Op 19 november 2009 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Letse autoriteiten.

1.3. Op 14 december 2009 wordt het terugnameverzoek ingewilligd door de Letse autoriteiten.

1.4. Op 17 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 64 989 van 19 juli 2011 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.6. Tegen voormeld arrest dient de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking nr. 7452 van 8 september 2011 verklaart de Raad van State het beroep tegen het arrest vermeld in punt 1.5. niet toelaatbaar.

1.7. Op 15 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 30 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 140 390 van 5 maart 2015 worden de beslissingen vermeld in punt 1.8. door de Raad vernietigd.

1.10. Op 23 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 24 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer verblijft illegaal op het Belgisch grondgebied. Hij legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum. »

1.12. Bij arrest nr. 205 864 van 25 juni 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, waarbij zij erop wijst dat de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast, bepaling waarvan in de bestreden beslissing toepassing werd gemaakt om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Zij meent dan ook dat bij een eventuele schorsing van het thans bestreden bevel de staatssecretaris niet anders vermag dan in uitvoering van voormelde bepaling een nieuw bevel aan de verzoekende partij te laten betekenen.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van voormelde exceptie van onontvankelijkheid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

4.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“1. De verzoekende partij merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven indien de vreemdeling “in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten;

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Sinds 2009 is verzoeker samen met zijn gezin (partner en twee kinderen) in België, alwaar zij onmiddellijk een asielaanvraag hebben gediend. Verzoeker is de vader van twee kinderen, P.J. (...) (° 31.03.1999) en P.D. (...) (°14.07.1996).

Beide kinderen lopen momenteel school in het Koninklijk Atheneum te 2060 Antwerpen, aan de Fr. Rooseveltplaats 11 (Nederlandstalig). Beide kinderen van verzoeker lopen al school in België sinds 2010.

De schoolresultaten van beide kinderen zijn, ondanks de precaire situatie van het ganse gezin, opvallend regelmatig en zeer behoorlijk. In het bijzonder moet worden opgemerkt dat zij (zeer) goede punten scoren voor hun taalvaardigheid, zowel voor het Frans als (in het bijzonder) hun Nederlands. Hun kennis van de Nederlandse taal zorgt ervoor dat beide kinderen de lessen zonder problemen kunnen bijwonen, hetgeen zich heeft vertaald in de punten die zij toebedeeld kregen. De zoon van verzoeker (D.P. (...)) is daarenboven actief in verschillende sportverenigingen.

Het gezin, waaronder verzoeker, heeft het land sindsdien niet meer verlaten.

Hun land van herkomst, Armenië, hebben wij bovendien reeds lang daarvoor verlaten. Verzoeker en zijn gezin waren eerst woonachtig in Letland en Duitsland. Met het land waar zij de nationaliteit van bezitten, Armenië, hebben zij derhalve geen bindingen meer.

Deze elementen werden (samen met de bewijsstukken) overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De verwerende partij is hiervan derhalve op de hoogte.

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekers in België impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekers zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven wordt in casu zodoende aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bovendien geldt er in casu een uitgebreidere motiveringsplicht gezien de discretionaire bevoegdheid en de vaststelling dat de bevoegde overheid de meest ingrijpende maatregel neemt voor verzoekers (supra). Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt hoogstens enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat (dat verzoeker namelijk geen geldig visum zou bezitten).

Daarentegen kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van de individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel

74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“1. Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de privé-, gezins- en familielevens van verzoekers.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Een dergelijk individueel onderzoek dient zich aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

2. De verzoekende partij benadrukt dat hij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Sinds 2009 is verzoeker samen met zijn gezin (partner en twee kinderen) in België, alwaar zij onmiddellijk een asielaanvraag hebben gediend. Verzoeker is de vader van twee kinderen, P.J. (...) (°31.03.1999) en P.D. (...) (°14.07.1996).

Beide kinderen lopen momenteel school in het Koninklijk Atheneum te 2060 Antwerpen, aan de Fr. Rooseveltplaats 11 (Nederlandstalig). Beide kinderen van verzoeker lopen al school in België sinds 2010.

De schoolresultaten van beide kinderen zijn, ondanks de precaire situatie van het ganse gezin, opvallend regelmatig en zeer behoorlijk. In het bijzonder moet worden opgemerkt dat zij (zeer) goede punten scoren voor hun taalvaardigheid, zowel voor het Frans als (in het bijzonder) hun Nederlands. Hun kennis van de Nederlandse taal zorgt ervoor dat beide kinderen de lessen zonder problemen kunnen bijwonen, hetgeen zich heeft vertaald in de punten die zij toebedeeld kregen. De zoon van verzoeker (D.P. (...)) is daarenboven actief in verschillende sportverenigingen.

Het gezin, waaronder verzoeker, heeft het land sindsdien niet meer verlaten.

Hun land van herkomst, Armenië, hebben wij bovendien reeds lang daarvoor verlaten. Verzoeker en zijn gezin waren eerst woonachtig in Letland en Duitsland. Met het land waar zij de nationaliteit van bezitten, Armenië, hebben zij derhalve geen bindingen meer.

Deze elementen werden (samen met de bewijsstukken) overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De verwerende partij is hiervan derhalve op de hoogte.

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekers in België impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekers zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familielevens wordt in casu zodoende aangenomen.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

3. Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bovenstaande bepalingen niet gehonoreerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Geen enkel onderzoek noch enige toetsing werd verricht. De onderzoeksplicht van de verwerende partij werd niet nageleefd.

Bovendien kan het oordeel zoals gevormd over de regularisatieaanvraag niet van toepassing worden verklaard op huidige situatie. In casu werd immers een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, terwijl de regularisatieaanvraag een machtiging om verblijf betreft. De belangen liggen hier duidelijk anders, gezien het hier gaat om het gedogen van verzoeker op het grondgebied i.p.v. de verzoekende partij toe te staan tot een verblijf.

De verwerende partij dient daarom een onderzoek te verrichten vanuit dit perspectief, hetgeen zij heeft nagelaten.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing reeds artikel 8 EVRM.

4. Bijkomend wijst de verzoekende partij erop dat a.d.v. het feitenrelaas en bijgebrachte stukken de afweging bovendien niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden.

De verzoekende partij heeft geen banden meer met zijn land van herkomst (Armenië). Verzoeker verblijft sinds 2009 in België. Daarvoor verbleef hij, zoals de verwerende partij ook heeft erkend in de bestreden beslissing, in Duitsland en Letland.

Met Armenië heeft verzoeker geen enkele band meer, hetgeen wordt bewezen door de zeer langdurige periode dat het gezin het land heeft verlaten en het gegeven dat zij nooit zijn teruggekeerd (ook niet voor een "vakantie").

Verzoeker en zijn gezin hebben bovendien hun hele sociale leven hier uitgebouwd en zijn intussen in België geworteld. De kinderen lopen hier sinds 2010 school en halen goede en regelmatige resultaten. De verplichting om voor een onzekere maar weliswaar lange periode terug te keren naar Armenië betekent een breuk in hun privé-, gezins- en familielevens en zorgt ervoor dat de kinderen hun school niet kunnen verderzetten. Dit laatste is nefast voor de ontwikkeling van beide kinderen.

Verzoeker en zijn gezin maakten zich bovendien niet schuldig aan een strafbaar feit. Zij vormen geen bedreiging voor de openbare orde.

Deze elementen dienen in het voordeel van de verzoekende partij te worden weerhouden.

Dat de bestreden beslissing dient niet erkend, vormt een schending van artikel 8 EVRM."

4.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en tweede middel gezamenlijk behandeld.

4.3.1. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursdelen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

4.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij illegaal op het Belgische grondgebied verblijft en geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum voorlegt.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

4.3.4.1. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland,

§ 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

4.3.4.2. De verzoekende partij beroept zich in het eerste middel op haar gezins-, familie- en privéleven in België. Zij wijst erop dat zij sinds 2009 samen met haar partner en twee kinderen in België is, alwaar zij een asielaanvraag indienden, dat beide kinderen schoollopen sinds 2010, dat de schoolresultaten opvallend regelmatig en zeer behoorlijk zijn, dat zij goede punten scoren voor taalvaardigheid, zowel Frans als Nederlands, dat hun kennis van het Nederlands ervoor zorgt dat beide kinderen de lessen zonder problemen kunnen bijwonen, dat haar zoon daarenboven actief is in verschillende sportbewegingen, dat het gezin het land sindsdien niet meer heeft verlaten, dat zij hun land van herkomst reeds lang daarvoor verlaten hadden, dat zij eerst in Letland en Duitsland woonden, dat zij met Armenië geen bindingen meer hebben. Zij stelt dat deze elementen werden ter kennis gebracht aan de verwerende partij in haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij wijst er nog op dat de duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf in België een sterke en intense binding met België impliceert. De verzoekende partij betoogt dat de overheid gehouden is *in concreto* een belangenafweging te maken en dat deze dient te blijken uit de motieven. Zij meent dat uit de bestreden beslissing geen concrete afweging van haar individuele belangen en omstandigheden blijkt. In het tweede middel meent de verzoekende partij dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar privé-, gezins- en familieleven, dat ten allen tijde dient te worden nagegaan of artikel 8 van het EVRM werd nageleefd, dat een individueel onderzoek zich aandient. Zij duidt op haar privé- en gezins- en familieleven en stelt dat steeds *in concreto* de aard en intensiteit van de sociale relaties moet worden nagegaan waarna zij opnieuw wijst op deze relaties, zoals reeds uiteengezet in het eerste middel. Zij herhaalt dat deze elementen werden ter kennis gebracht aan de verwerende partij in haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf in België een sterke en intense binding met België impliceert. Zij concludeert dat niet kan worden betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij vervolgt dat het de taak is van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk, dat zij een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek dient te verrichten, dat dit niet wordt gehonoreerd door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, dat geen enkel onderzoek werd verricht. Zij meent dat bovendien het oordeel zoals gevormd over de regularisatieaanvraag niet van toepassing kan worden verklaard op de huidige situatie, dat *in casu* immers een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, terwijl het bij de regularisatieaanvraag een machtiging om verblijf betreft, dat de belangen duidelijk anders liggen, gezien het gaat om het gedogen van de verzoekende partij op het grondgebied enerzijds en het toestaan tot een verblijf aan de verzoekende partij anderzijds, dat de verwerende partij daarom een onderzoek dient te verrichten vanuit dit perspectief, wat zij nagelaten heeft te doen. Bijkomend meent de verzoekende partij dat gelet op het feitenrelaas en de bijgebrachte stukken de afweging niet in het voordeel van het algemene belang diende te geschieden, waarna zij er opnieuw op wijst dat er geen banden meer zijn met Armenië, dat zij sinds 2009 in België verblijft, dat zij daarvoor in Duitsland en Letland verbleef, dat het niet hebben van een band bewezen wordt door de langdurige periode van afwezigheid en zij zelfs niet teruggekeerd is voor vakantie, dat haar gezin hier hun sociale leven heeft opgebouwd en hier geworteld zijn, dat de kinderen schoollopen sinds 2010 en goeie punten halen. Zij meent dat de verplichting terug te keren voor een onzekere maar weliswaar lange periode een inbreuk betekent in haar privé, gezins- en familieleven en ervoor zorgt dat de kinderen de school niet kunnen verderzetten, dat dit nefast is voor de ontwikkeling van beide kinderen, dat zij zich bovendien niet schuldig heeft gemaakt aan een strafbaar feit en geen bedreiging vormt voor de openbare orde, dat deze elementen in haar voordeel dienen weerhouden te worden.

4.3.4.3. De verzoekende partij betoogt dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven, doch laat na aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt – en de verzoekende partij het tegendeel niet aantoon – dat alle gezinsleden die de verzoekende partij vernoemt in haar verzoekschrift, zijnde haar echtgenote en haar twee kinderen, illegaal in het Rijk verblijven en dat ten aanzien van alle gezinsleden in de beslissing van 23 maart 2015 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond waarom zij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kunnen indienen in hun land van herkomst. Het beroep tegen voormelde beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 205 864 van 25 juni 2018. Een inmenging in het gezinsleven wordt *in casu* niet

aangetoond. Gezien de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing een inmenging in haar gezinsleven veroorzaakt, toont zij evenmin aan dat de verwerende partij gehouden was een belangenafweging te maken tussen de inmenging in het gezinsleven en de algemene belangen of hieromtrent te motiveren.

4.3.4.4. In zoverre de verzoekende partij verwacht dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt omtrent haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 23 maart 2015 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag. Het beroep tegen voormelde beslissing – waarbij dezelfde argumenten over de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM werden aangehaald als in onderhavig beroep – wordt verworpen door de Raad bij arrest nr. 205 864 van 25 juni 2018. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 15 maart 2013. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

4.3.4.5. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheid verschillend zou zijn in het kader van de aanvragen tot machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van het privé- en gezinsleven ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, zodat haar betoog dat het enerzijds gaat om een gedogen van de verzoekende partij op het grondgebied en anderzijds om het haar toestaan tot verblijf, niet dienstig is en zij geenszins ernstig kan voorhouden dat een bijkomend onderzoek diende verricht te worden van uit *“dit perspectief”*.

4.3.4.6. De Raad wijst er nog op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Betreffende het privéleven bestaande uit het schoolgaan van de kinderen van de verzoekende partijen werd in de beslissing van 23 maart 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht van de verzoekende partij als de bestreden beslissing, gemotiveerd dat het schoolgaan van de kinderen bedoeld is om hun ontwikkeling hangende procedures zo normaal mogelijk te laten verlopen, dat de ouders echter kozen om hun verblijf in België op illegale wijze voort te zetten en zij op deze wijze schade toebrachten aan de kinderen, dat het in het belang is van de kinderen dat het gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze voortzet, dat het feit dat zij in België naar school zijn gegaan niet aantoont dat het niet meer mogelijk zou zijn om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Betreffende het privéleven bestaande uit het in België opgebouwde sociale leven, motiveert de verwerende partij in de beslissing van 23 maart 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht van de verzoekende partij als de bestreden beslissing dat de elementen van het opgebouwde sociale leven niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, dat integratie en verblijfsduur naar aanleiding van opgestarte procedures op zich niet aantonen dat de

aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet meer zou kunnen ingediend worden via de Belgische diplomatieke post, dat een goede integratie in België geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer en niet kan verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend, dat de verzoekende partijen de elementen van integratie kunnen voorleggen aan de bevoegde Belgische of diplomatieke of consulaire post.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat dit geschetste privéleven geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer.

De Raad herinnert er verder eraan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoekende partij toont niet aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Zij stelt enkel dat zij haar land van herkomst reeds lang verlaten heeft en zij met voormeld land geen enkele binding meer heeft. Zij beperkt zich echter tot een loutere bewering. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wordt het feit dat de verzoekende partij geen enkele band meer heeft met Armenië niet bewezen door het loutere feit dat zij reeds sinds lang het herkomstland verlaten heeft en er nooit is teruggekeerd. Voorts verduidelijkt zij in onderhavig verzoekschrift geenszins hoelang zij reeds het land van herkomst heeft verlaten, noch om welke redenen zij haar privéleven in haar land van herkomst dat zij reeds lange tijd verlaten heeft, niet zou kunnen verderzetten. Door het enkel wijzen op het in België opgebouwde sociale leven, toont de verzoekende partij niet aan om welke redenen zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Waar zij erop wijst dat de verplichting tijdelijk terug te keren ervoor zorgt dat de kinderen hun school niet kunnen verderzetten en dat dit nefast is voor hun ontwikkeling, beperkt zij zich opnieuw tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan dat de kinderen hun scholing niet (tijdelijk) kunnen voortzetten in Armenië. Bovendien wijst de Raad erop dat heden de kinderen van de verzoekende partij niet langer minderjarig zijn. Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de tijd inderdaad niet is blijven stilstaan en dat hij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad. Ter terechtzitting wordt ook geen staat van verlengde minderjarigheid, noch bewijzen dat de kinderen heden nog school lopen aangebracht, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

Betreffende de stelling dat de verplichting om voor een onzekere maar weliswaar lange periode terug te keren naar Armenië een inbreuk betekent in hun privé-, gezins- en familieleven, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij nooit in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat en zij met andere woorden geen bedreiging vormt voor de openbare orde en dit element in haar voordeel moet worden weerhouden, wijst de Raad erop dat dit element geen afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen. De verzoekende partij toont immers niet aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

4.3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat. Hierin is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien.

Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet opgemaakt worden met welke elementen van haar gezondheidstoestand de verwerende partij onvoldoende rekening zou gehouden hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Noch in haar verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen aanwezig zijn in hoofde van de verzoekende partij die betrekking hebben op haar gezondheidstoestand die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende het gezins- en familieleven, verduidelijkt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet op welke wijze haar gezins- en familieleven een belemmering zou kunnen vormen voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt – en de verzoekende partij het tegendeel niet aantoon – dat alle gezinsleden die de verzoekende partij vernoemt in haar verzoekschrift, zijnde haar echtgenote en haar twee kinderen, illegaal in het Rijk verblijven en dat ten aanzien van alle gezinsleden in de beslissing van 23 maart 2015 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard werd vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond waarom zij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kunnen indienen in hun land van herkomst. Het beroep tegen voormelde beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 205 864 van 25 juni 2018. Een inmenging in het gezinsleven wordt *in casu* niet aangetoond. Gezien de verzoekende partij niet aantoon dat de bestreden beslissing een inmenging in haar gezinsleven veroorzaakt, toont de verzoekende partij evenmin aan op welke wijze het de verwerende partij toekwam haar gezinsleven in rekening te nemen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift immers niet verduidelijkt op welke wijze haar gezins- en familieleven een belemmering zou kunnen vormen voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende het hoger belang van het kind, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij. Immers wordt in de beslissing naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat *“Het schoolgaan van de kinderen is bedoeld om hun ontwikkeling tijdens een hangende procedure (een asielpprocedure of een ontvankelijke procedure 9ter) zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De ouders kozen er echter voor hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten. Door zich te nestelen in illegaal verblijf, berokkenen de ouders schade toe aan de kinderen. Het is in het belang van de kinderen dat het gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze verderzet. Dat de kinderen naar school zijn gegaan in België toont op zich niet aan dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.”* en *“Een goede integratie in België vormt geen beletsel tot tijdelijke terugkeer”*. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze deze afweging die blijkt uit het administratief dossier niet zou volstaan. Voorts verduidelijkt zij geenszins waaruit het hoger belang van de kinderen bestaat, noch op welke wijze het hoger belang van de kinderen een belemmering zou kunnen vormen voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre zij het hoger belang van de kinderen duidt door de stelling dat zij in België geworteld zijn en hier hun hele sociale leven hebben uitgebouwd, kan de Raad er enkel op duiden dat het gezin illegaal in België verblijft en dat, zoals reeds overwogen in de beslissing van 23 maart 2015 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, het in het belang is van de kinderen dat het gezin hun verblijf niet op illegale wijze verderzet. De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat deze afweging foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. In zoverre zij het hoger belang van de kinderen uiteenzet door te wijzen op hun schoollopen sinds 2010 en verduidelijkt dat de bestreden beslissing ervoor zorgt dat zij het schoollopen niet verder kunnen zetten en dit nefast is voor hun ontwikkeling, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel genomen werd ten aanzien van de verzoekende partij, doch niet ten aanzien van diens kinderen. Verder beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan dat de

kinderen hun scholing niet kunnen voortzetten in Armenië. Zij toont dan ook geenszins aan op welke wijze de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het hoger belang van de kinderen.

Bovendien wijst de Raad erop dat heden de kinderen van de verzoekende partij niet langer minderjarig zijn. Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de tijd inderdaad niet is blijven stilstaan en dat hij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad. Ter terechtzitting wordt ook geen staat van verlengde minderjarigheid, noch bewijzen dat de kinderen heden nog school lopen aangebracht, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat *in casu* wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Zo wordt in een synthesenota van 23 maart 2015 met nr. 6464461, die zich in het administratief dossier bevindt, omtrent het hoger belang van het kind gesteld dat het niet in het belang is van de kinderen dat de ouders in België verblijven, dat reeds van in het begin, met start van de asielpcedure, het gezin werd gewezen dat ze zich tot Letland dienden te richten voor de behandeling van hun asielaanvraag en andere aanvragen, dat zij deze instructie negeerden en zelf besloten om hun verblijf in België verder te zetten, dat door zich te nestelen in illegaal verblijf in België de ouders de belangen van de kinderen hebben geschaad. Met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekende partij wordt in de genoemde synthesenota gesteld dat het gezin samen blijft en samen België dient te verlaten. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van de echtgenote van de verzoekende partij wordt overwogen dat de echtgenote van de verzoekende partij verwijst naar de onmogelijkheid om te reizen vanwege rugproblemen, dat deze problemen werden onderzocht door de dienst 9ter, dat de aanvraag 9ter werd afgewezen en de ambtenaar-dokter oordeelde dat reizen mogelijk was, dat de echtgenote reeds eerder reisde naar Letland en Duitsland, dat deze informatie aantoont dat de echtgenote wel degelijk kan reizen.

In de mate de verzoekende partij zou menen dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet gehouden worden met haar privéleven, kan een dergelijk vereiste niet worden gelezen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4.4. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 2, eerste protocol bij het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

4.4.1. Haar derde middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd er tijdens hun regularisatieaanvraag onder meer expliciet op gewezen dat beide kinderen schoollopen in België sinds 2010 en er regelmatige en goede studieresultaten behalen. Zij groeiden bovendien op met de Nederlandse taal en zijn in België geworteld.

Door de verwerende partij worden deze elementen kennelijk niet weerhouden. Meer nog, aan verzoeker werd als vader van beide kinderen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dit oordeel is kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 2, eerste protocol EVRM.

De kinderen zouden hun vader dienen te volgen, het schooljaar abrupt moeten afbreken, verhuizen naar Armenië, zonder perspectief dat men opnieuw school kan lopen in Antwerpen. Zij zouden volledig onttrokken worden. De kinderen werden opgevoegd in het Nederlands en lopen school aan een Nederlandstalige school. Dit kunnen zij onmogelijk voortzetten in Armenië.

Zij zouden een nieuwe taal moeten aanleren in hun omgang met andere kinderen en volwassenen alvorens zij opnieuw school kunnen lopen. Dit resulteert ontegensprekelijk in een ontwikkelingsachterstand.

De belangen van het kind dienen een eerste overweging te zijn.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De mogelijkheid tot het volgen van aansluitend onderwijs is hiervan een gevolg.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om de bestreden beslissing op te leggen zonder rekening te houden met bovenstaande nefaste gevolgen voor de kinderen van verzoeker. De verwerende partij schendt hierdoor bovenvermelde bepalingen.”

4.4.2. Voor een toelichting bij de beginselen van zorgvuldigheid, redelijkheid en materiële motivering kan verwezen worden naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet naar aanleiding van de bespreking van het eerste en het tweede middel.

4.4.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat. Hierin is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien.

4.4.4. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat *in casu* wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Zo wordt in een synthesesnota van 23 maart 2015 met nr. 6464461, die zich in het administratief dossier bevindt, omtrent het hoger belang van het kind gesteld dat het niet in het belang is van de kinderen dat de ouders in België verblijven, dat reeds van in het begin, met start van de asielprocedure, het gezin werd gewezen dat ze zich tot Letland dienden te richten voor de behandeling van hun asielaanvraag en andere aanvragen, dat zij deze instructie negeerden en zelf besloten om hun verblijf in België verder te zetten, dat door zich te nestelen in illegaal verblijf in België de ouders de belangen van de kinderen hebben geschaad. Met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekende partij wordt in de genoemde synthesesnota gesteld dat het gezin samen blijft en samen België dient te verlaten. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van de echtgenote van de verzoekende partij wordt overwogen dat de echtgenote van de verzoekende partij verwijst naar de onmogelijkheid om te reizen vanwege rugproblemen, dat deze problemen werden onderzocht door de dienst 9ter, dat de aanvraag 9ter werd afgewezen en de ambtenaar-dokter oordeelde dat reizen mogelijk was, dat de echtgenote reeds eerder reisde naar Letland en Duitsland, dat deze informatie aantoont dat de echtgenote wel degelijk kan reizen.

4.4.5. Betreffende het in rekening nemen van het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand kan, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij in het derde middel nalaat ook maar enige toelichting hieromtrent te geven, verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.3.5.

4.4.6. Betreffende het hoger belang van het kind, herhaalt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij. Immers wordt in de beslissing naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat *“Het schoolgaan van de kinderen is bedoeld om hun ontwikkeling tijdens een hangende procedure (een asielprocedure of een ontvankelijke procedure 9ter) zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De ouders kozen er echter voor hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten. Door zich te nestelen in illegaal verblijf, berokkenen de ouders schade toe aan de kinderen. Het is in het belang van de kinderen dat het gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze verderzet. Dat de kinderen naar school zijn gegaan in België toont op zich niet aan dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.”* en *“Een goede integratie in België vormt geen beletsel tot tijdelijke terugkeer”*.

In zoverre zij het hoger belang van de kinderen duidt door de stelling dat het gezin in België geworteld is, kan de Raad er enkel op duiden dat het gezin illegaal in België verblijft en dat, zoals reeds overwogen in de beslissing van 23 maart 2015 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, het in het belang is van de kinderen dat het gezin hun verblijf niet op illegale wijze verderzet alsook dat een goede integratie in België geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer. De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat deze afweging foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

In zoverre zij het hoger belang van de kinderen uiteenzet door te wijzen op hun schoollopen sinds 2010, de goede schoolresultaten en het opgroeien in de Nederlandse taal, en meent dat dit een belemmering

vormt voor de bestreden beslissing daar zij hun vader zouden dienen te volgen, het schooljaar abrupt zouden moeten afbreken, verhuizen naar Armenië, zonder perspectief dat men opnieuw school kan lopen in Antwerpen, dat ze volledig ontworteld zouden zijn, dat ze opgevoegd werden in het Nederlands en schoollopen aan een Nederlandstalige school en dit onmogelijk kunnen voortzetten in Armenië, zij een nieuwe taal zouden moeten aanleren in hun omgang met andere kinderen en volwassenen alvorens zij opnieuw naar school kunnen gaan en dit resulteert in een ontwikkelingsachterstand, dat de belangen van de kinderen de eerste overweging dienen te zijn, dat rekening moet gehouden worden met het hoger belang van de kinderen, dat het volgen van aansluitend onderwijs hiervan het gevolg is, dat het dan ook kennelijk onredelijk is om de bestreden beslissing op te leggen zonder rekening te houden met de bovenstaande nefaste gevolgen, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel genomen werd ten aanzien van de verzoekende partij, doch niet ten aanzien van haar kinderen.

Bovendien wijst de Raad erop dat heden de kinderen van de verzoekende partij niet langer minderjarig zijn. Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de tijd inderdaad niet is blijven stilstaan en dat hij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad. Ter terechtzitting wordt ook geen staat van verlengde minderjarigheid, noch bewijzen dat de kinderen heden nog school lopen aangebracht, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij dit onderdeel van het derde middel.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat waar de verzoekende partij stelt dat de kinderen door de bestreden beslissing abrupt hun schooljaar zouden moeten afbreken, vastgesteld moet worden dat het lopende schooljaar van de kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een einde heeft genomen zodat de verzoekende partij samen met haar kinderen kon terugkeren naar het land van herkomst, zonder dat er een onderbreking van een schooljaar plaatsvond. De verzoekende partij kan niet langer dienstig wijzen op de onderbreking van een schooljaar. Waar zij stelt dat zij en haar kinderen door de bestreden beslissing zouden moeten verhuizen naar Armenië zonder perspectief dat men opnieuw school kan lopen in Antwerpen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont niet aan dat zij en haar gezin niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen en na het eventueel verkrijgen van een verblijfsmachtiging terug kunnen keren en in Antwerpen school kunnen lopen. Zij toont evenmin aan dat de scholing tijdens het verblijf in Armenië niet kan verdergezet worden. Waar zij stelt dat de kinderen volledig ontworteld zullen worden, dat zij werden opgevoed in het Nederlands en school lopen aan een Nederlandstalige school, toont zij geenszins aan dat het eventueel verderzetten van de scholing in Armenië onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor de kinderen of een danige ontworteling zou betekenen voor de kinderen dat er sprake is van een schending van de door hen ingeroepen bepalingen en beginselen. Betreffende de stelling dat de kinderen hun studies onmogelijk kunnen verderzetten in Armenië, beperkt de verzoekende partij zich opnieuw tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan dat de kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in Armenië. In zoverre zij meent dat de kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het Nederlands, dat zij bijgevolg een nieuwe taal moeten aanleren in hun omgang met andere kinderen en volwassenen alvorens zij opnieuw school kunnen lopen, dat dit ontegensprekelijk resulteert in een ontwikkelingsachterstand, beperkt zij zich opnieuw tot de loutere bewering dat de kinderen een nieuwe taal zouden moeten aanleren. Nergens uit blijkt, minstens toont de verzoekende partij niet aan, dat de kinderen die geboren zijn in Armenië en waarvan de ouders voor hun asielaanvraag het Armeens kozen waaruit blijkt dat zij Armeens spreken, de taal niet spreken. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar kinderen door een terugkeer een ontwikkelingsachterstand zullen oplopen.

De verzoekende partij betoogt dat de belangen van de kinderen de eerste overweging moeten zijn, dat de mogelijkheid tot het volgen van een aansluitend onderwijs hiervan een gevolg is. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt, zoals reeds aangehaald, dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor de belangen van de kinderen en het schoollopen van de kinderen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het volgen van een aansluitend onderwijs door de kinderen niet mogelijk zou zijn in Armenië. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het recht op onderwijs door het nemen van de bestreden beslissing geschaad wordt door de verwerende partij. Zij toont niet aan dat het onderwijs door de kinderen niet kan verdergezet worden in Armenië of dat er omstandigheden zijn waardoor het verderzetten van het onderwijs in Armenië bijzonder moeilijk of onmogelijk of in strijd met de belangen van de kinderen is.

De Raad wijst er tenslotte op dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij zich betreffende *“de bovenstaande nefaste gevolgen voor de kinderen”* beperkt tot loutere beweringen.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat het hoger belang van de kinderen een belemmering vormt voor het nemen van de bestreden beslissing.

4.4.7. De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen aannemelijk.

4.4.8. Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER